

domie k dalschomu djewu wotpotzném." Tej
Waldemarej dowoli na próstwu wschitkich, zo-
bó z pjišwuschnej draštu so wobdaw, ha sobu
na Lubobor czahném.

Wosadniczé Lubobórsczé, swěrní poddani Mě-
rosawowa, wuswóschawšchi žto so stane, pjičje-
žechu z radostném wustanóm, stari ha mwodži,
pžez pow pucja swojomu knějstwu napječjo.
Tjeledž Měrosawowa, z nepječjelskim žpotži-
nanóm Waldemarowom rozehnata, pžihadjesche
nětkoj ze svojich khowanow zasé na swětwo;
ha tak bez pohwaleńom, postroweńom, ha ra-
dostném wowańom, postupwasche pan Lubobor-
ski ze svojimi kralowškimi hoscjimi do wrotow
hrodu wóiczowskoho.

Nětkoj ha kke žadowasche so Waldemar wo
swojim duchu, zo bě hród něwurubiw ha ně-
žpowolaw, dokelž wschitke jstwó namakachu so
wo swojim dobrém porědže, tak zo kralowsczé
hoscjo wo nich dere ha pžihódne pžebowacž
mójachu.

Žbótk radostnoho dná zańdže pži pžeczelném
rozmwóweńu ha pži domacžém zabawěńu (Un-
terhaltung). Wosobně kněni Blanka, powna
wesowoscje, dasche so po wschěch kucžifach hro-